

Михайло Коцюбинський

Презентація учнів 10-а класу
Перцев Н.
Колесник І.
Зембицька Е.

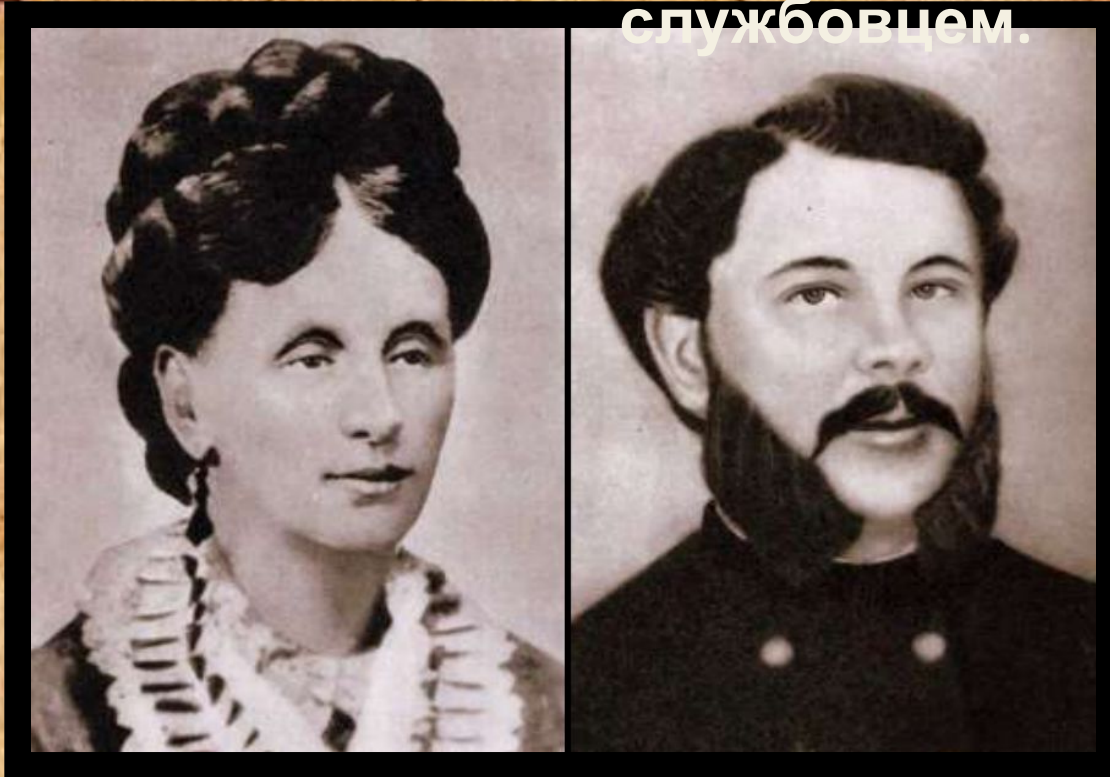

Народився Михайло
Коцюбинський
17
вересня 1864 у Вінниці.

**Батько - Михайло
Матвійович,
працював дрібним
службовцем.**

**Мати - Гликерія
Максимівна, в дівоцтві
Абаз, дуже любила сина,
вкладала в нього всю
ДУШУ**

Батько його працював дрібним службовцем, пив, через що часто змінював роботу. За іншими відомостями батько був людиною доброчесною й працювитою, але запальною і нестриманою, мав від природи неврівноважену вдачу, не міг терпіти утисків начальства і несправедливості. І саме складні стосунки з керівниками були причиною частоті зміни роботи.

Виховання хлопця в основному
займалася мати, «добра,
надзвичайно любляча, здатна на
самопожертву...». Саме завдяки її
старанням хлопець мав
можливість долучитися до зразків
високого мистецтва ще з юних літ.
Вона допомагала йому
сформуванню доброго естетичного
смаку, прищеплювала «нахил до
всього гарного та любові і
розуміння природи».

У Михайла було
два брати,
Хома , Леонід
та
дві сестри,
Лідія та Ольга.

Невдовзі Коцюбинські мусили залишити Вінницю, переїхали жити на село, згодом — у містечко Бар. Тут Михайла віддали до початкової школи (1875–1876), де він проявив себе старанним учнем.

Згодом навчався у духовному училищі у Шаргороді (1876–1880). Тут сталася подія, про яку письменник згадував з деяким гумором. 12-літнім підлітком він закохався у 16-річну дівчину, а щоби привернути її увагу, вирішив стати «великою людиною» і накинувся на книжки. Твори Т. Шевченка та Марка Вовчка справили на нього таке сильне враження, що він і сам захотів стати

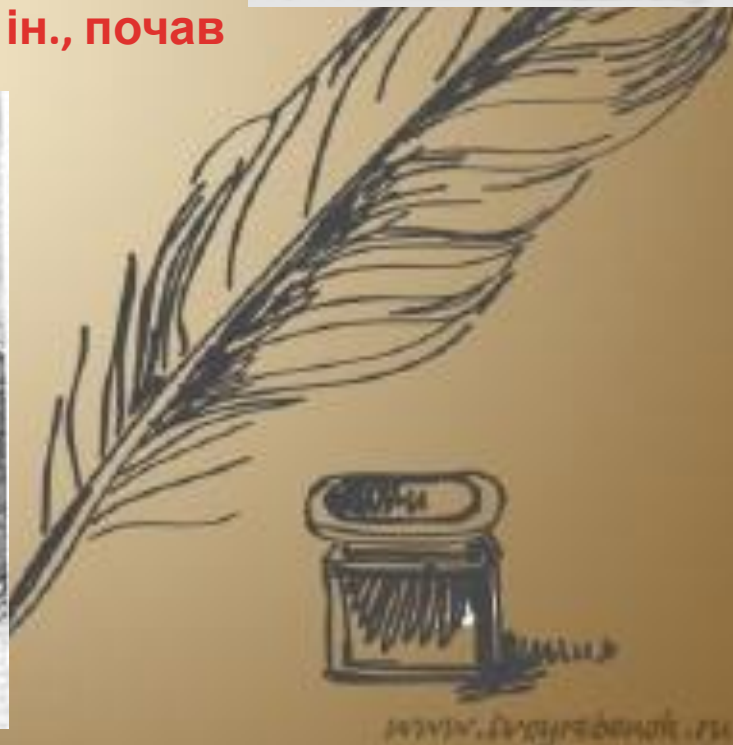
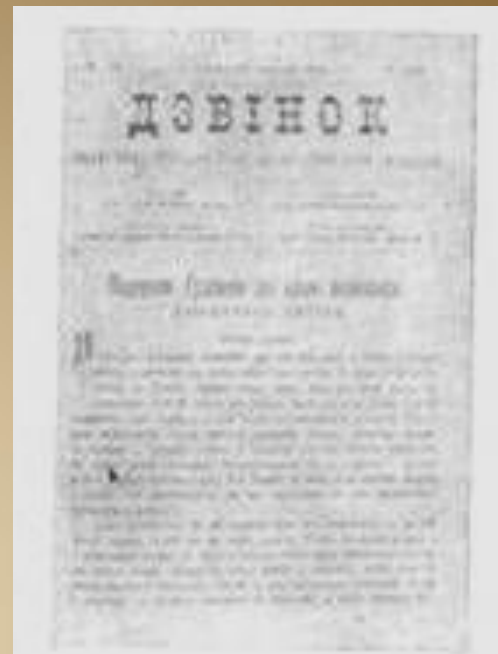

1881 — родина Коцюбинських повернулася у Вінницю. Через тяжке матеріальне становище сім'ї юнакові не вдалося продовжити освіти: мати осліпла, а згодом (1886) помер батько. Відповідальність за родину з 4 осіб лягла на плечі Михайла. У 1886-1889 він заробляв приватними уроками і продовжував самоосвіту, а 1891-го, склавши екстерном іспит на народного учителя при Вінницькому реальному училищі, працював учителем в сільській школі в с. Мом.

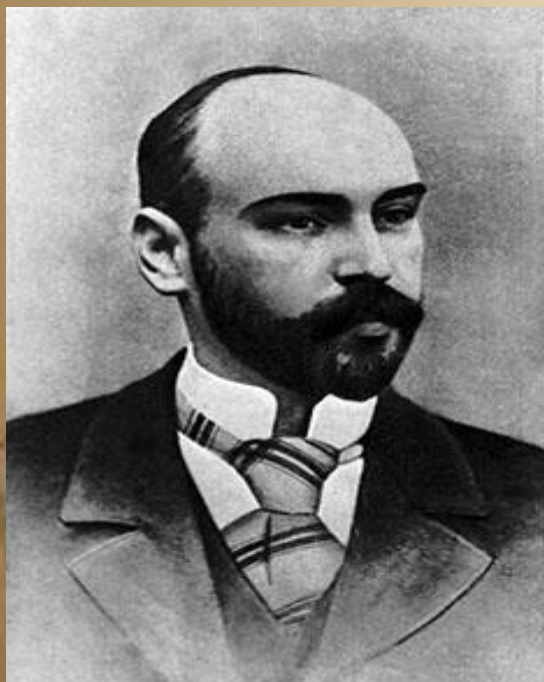

Дебютний літературний твір «Андрій Соловко, або Вченіє світ, а невченіє тьма» (1884) критика оцінила вельми скептично. Один із рецензентів радив початківцеві залишити цю справу, проте він писав і далі, але твори до друку не подавав. Вдруге почав друкуватися в 1890 (львівський дитячий журнал «Дзвінок» опублікував його вірш «Наша хатка»). Це сталося після його поїздки до Львова того ж року. Тут він познайомився з І. Я. Франком, іншими місцевими літераторами та видавцями, налагодив співпрацю з редакціями журналів «Правда», «Зоря», «Дзвінок» та ін., почав публікувати в них свої твори

НА ПОЧАТКУ 1890-Х РР. ЧАСТИНА МОЛОДОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ІНТЕЛІГЕНЦІЇ, ПЕРЕЙНЯТА ЛІБЕРАЛЬНО-ПРОСВІТНИЦЬКИМИ ІДЕЯМИ, УТВОРИЛА «БРАТСТВО ТАРАСІВЦІВ», З УЧАСНИКАМИ ЯКОЇ КОЦЮБІНСЬКИЙ ДЕЯКИЙ ЧАС ПІДТРИМУВАВ ЗВ'ЯЗКИ. 1892–1896 — ПРАЦЮВАВ У СКЛАДІ ОДЕСЬКОЇ ФІЛОКСЕРНОЇ КОМІСІЇ, ЯКА БОРОЛАСЯ ЗІ ШКІДНИКОМ ВІНОГРАДУ НА ТЕРИТОРІЇ КОЛИШНЬОГО НОВОРОСІЙСЬКОГО ГЕНЕРАЛ-ГУБЕРНАТОРСТВА. РОБОТА В СЕЛАХ БЕССАРАБСЬКОЇ ТА ТАВРІЙСЬКОЇ ГУБЕРНІЇ ДАЛА ЙОМУ МАТЕРІАЛ ДЛЯ НАПИСАННЯ ЦИКЛУ «МОЛДОВСЬКИХ» («ДЛЯ ЗАГАЛЬНОГО ДОБРА»), «ПЕКОПТЬОР») І «КРИМСЬКИХ» («В ПУТАХ ШАЙТАНА», «НА КАМЕНІ», «ПІД МІНАРЕТАМИ») ОПОВІДАНЬ.

Залишивши роботу в комісії (1897), він сподівався одержати посаду завідуючого книжковим складом у Чернігівській губернській земській управі, але чернігівський губернатор не допустив його до цієї праці. Після безуспішної спроби влаштуватися на роботу в Чернігові, де жила сім'я, Коцюбинський тимчасово осів у Житомирі, де від листопада 1897 до березня 1898 обіймав різні посади в редакції місцевої газети «Волынь».

З 1898 року письменник оселяється в древньому Чернігові, отримавши роботу в земській управі. З 1900 по 1911 рік працює в статистичному бюро губернського земства. Цей період життя і творчості М. Коцюбинського особливий. Навколо нього гуртується чернігівська інтелігенція, захочена й наснажена прикладом дієвого життя Михайла Михайловича.

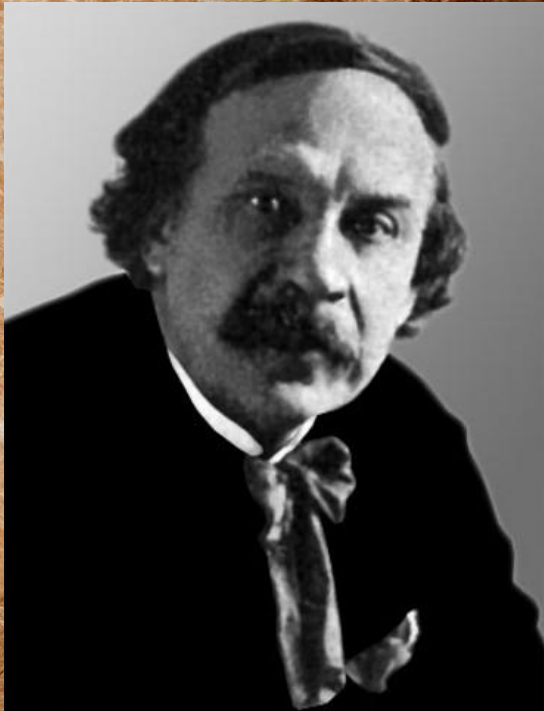

У Чернігові Михайло зустрів і закохався у Віру Устимівну Дейшу, з часом вона стала його дружиною.

Тут вирости його діти: Юрій, Оксана, Ірина, Роман.

Щотижня у будинку
письменника
збиралась
літературна молодь
міста, зокрема,
відомі у
майбутньому
письменники Васил
ь
Блакитний і Микола
Вороний.

Останні роки життя великого письменника позначені різким погіршенням здоров'я, загостренням хвороби серця. З 1909 по 1912 рік М. Коцюбинський тричі відвідує Італію, куди виїздив на лікування. Там близько знайомиться з Максимом Горьким, на віллі якого, на острові Капрі, він жив. Улітку 1910 року, повертаючись з-за кордону, М. Коцюбинський заїхав у карпатське село Криворівню. Враження, які охопили від знайомства з побутом, людьми, мовою, традиціями цієї землі, заворожили його. Згодом він ще двічі приїжджатиме у цей край, а свої враження увічнив чудовим твором «Тіні забутих предків» (1911 р.). Здається, це були останні світлі й щасливі миті життя, яке невпинно знесилювалося підступною недугою.

Йому не до
лікування
університет
Києва, і 25
полум'яне
неповторн
слова пер
Поховано
Михайлов
Коцюбинс
горі в Чер
любив від
милуючис
Придесені

**Дякуємо
за
увагу!!!**